

[Stinus.]

vor deltagelse i det genopbygningsarbejde, regeringen tidligere har forpligtet sig til at deltage i i både Nord- og Sydvietnam.

Vedrørende spørgsmålet om dansk anerkendelse af Nordvietnam er det tidligere af folketinget blevet fastslået, at Nordvietnam opfylder de almindelige betingelser for anerkendelse. Jeg har tidligere givet udtryk for den opfattelse, at dansk anerkendelse af Nordvietnam isoleret vil være forkert ud fra den principielle betragtning, at det er urimeligt at bruge en diplomatisk anerkendelse som led i udenrigspolitikken som udtryk for mishag eller det modsatte.

Som det er fremgået af mit indlæg, tager det radikale venstre afstand fra USAs krigsudvidelse i Sydøstasien, men vi finder ikke, at en diplomatisk anerkendelse, i dette tilfælde af Nordvietnam, skal kunne bruges til at give udtryk for mishag mod et andet land, i dette tilfælde USAs, udenrigspolitik. Det er muligt, at diplomatiske anerkendelser hidtil har været en anvendt udtryksform for dansk udenrigspolitik. Det må vel være forklaringen på, at tidligere danske regeringer ikke anerkendte Nordkorea samtidig med Sydkorea, Østtyskland samtidig med Vesttyskland og Nordvietnam samtidig med Sydvietnam.

Jeg har et par gange tidligere fra denne talerstol fremsat ønske om, at denne praksis ændres, således at det pålægges regeringen og fremtidige regeringer automatisk at anerkende stater, der ud fra et dansk synspunkt har en styredygtig regering. Vi må se i øjnene, at en således ændret praksis kunne få den konsekvens, at en anerkendelse af f. eks. Formosa også kunne blive aktuel. Det er en pris, vi skulle være villige til at betale, hvis vi én gang for alle kunne få aflivet brugen af anerkendelser og ikke-ankendelser som led i udenrigspolitikken. Dermed vil også det politiske spil, der har været og nu igen forsøges omkring anerkendelse eller ikke-ankendelse af Nordvietnam, være umuliggjort i al fremtid ikke alene med hensyn til Nordvietnam, men også med hensyn til alle andre stater med en styredygtig regering.

Lad mig i øvrigt sige, at hr. Per Hækkerups argumentation i dag både med hensyn til, at vi ikke lige nu skal optage diplomatisk forbindelse med DDR, og at vi lige nu

skal optage forbindelse med Nordvietnam, for mig tydeligt viser, at vi faktisk ikke er uenige om principperne. Det, vi er uenige om, er noget rent pragmatisk. I hr. Per Hækkerups forslag til motiveret dagsorden hedder det, at oprettelse af diplomatisk forbindelse med Nordvietnam vil fremme udsigterne til en politisk løsning af Indokina-konflikten. Det er heri, uenigheden består. Vi mener ikke, at der er noget, der tyder på, at en dansk anerkendelse ville fremme fredsmulighederne i Indokina. Sveriges anerkendelse har ikke fremmet disse fredsmuligheder.

Det er i øvrigt i den senere tids diskussion om dansk anerkendelse af Nordvietnam blevet hævdet, at USA skulle have forlangt, at Danmark ikke anerkendte Nordvietnam. Jeg skal anmode udenrigsministeren om at afkræfte dette forlydende.

I sin udenrigspolitiske rapport har præsident Nixon omtalt Mellemøsten som det mest spændingsfyldte område i verden. Jeg er på dette punkt tilbøjelig til at være enig med den amerikanske præsident. Ganske vist har der i de seneste måneder fundet en udvikling sted, som kan danne grundlag for en vis optimisme. Jeg tænker her først og fremmest på den ægyptiske præsident Sadats udspil. Det er noget nyt og betegner under alle omstændigheder et vendepunkt, fordi det var første gang siden oprettelsen af staten Israel, at en arabisk leder talte om fred med Israel. Ordene „fred“ og „Israel“ har praktisk taget været bandlyst fra arabisk sprog siden 1948, og kombinationen „fred med Israel“ har hidtil været en umulighed. Israel er mistænksom, og det kan der på baggrund af landets erfaringer være god grund til. Dette må Ægypten kunne forstå, lige så vel som Israel må acceptere, at der også eksisterer en begrundet ægyptisk mistænksomhed over for Israel. Denne gensidige mistænksomhed kommer både de to parter og vi til at leve med i nogle generationer, selv om en fredsordning skulle blive aftalt forinden.

Meget tyder på, at Ægypten ønsker fred, fordi landet behøver fred. Mere skeptisk kan man stille sig med hensyn til Sovjetunionens ønske om fred i Mellemøsten med den begrundelse, at med etableringen af en egentlig fredsordning bortfalder berettigelsen af russisk tilstedeværelse i Ægypten. Det er